

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus sagde: »Når Talsmanden kommer, som jeg vil sende til jer fra Faderen, sandhedens ånd, som udgår fra Faderen, skal han vidne om mig. Men også I skal vidne, for I har været med mig fra begyndelsen. Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra. De skal udelukke jer af synagogerne, ja, der kommer en tid, da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved tjener Gud. Og det skal de gøre, fordi de hverken har kendt Faderen eller mig. Men sådan har jeg talt til jer, for at I, når den tid kommer, skal huske på, at jeg har sagt det til jer. Men jeg sagde det ikke til jer fra begyndelsen, fordi jeg var hos jer.«

Johannesevangeliet 15,26-27 ; Johannesevangeliet 16,1-4

Men også I skal vidne, for I har været med mig fra begyndelsen. Sådan siger Jesus til sine disciple i afskedstalen skærtorsdag. Men hvad er det de skal vidne om? Og hvad er det i det hele taget, vi skal vidne om som kristne mennesker? *Men også I skal vidne.*

I en retssag føres vidnerne typisk ind og afgiver deres forklaring. De har set eller oplevet et eller andet af betydning. Et vidne sad og så TV, da han hørte et stort brag ude fra vejen. Et andet vidne var ved at plante roser i sin forhave, da hun så en hvid bil kommende ræsende ned gennem hovedgaden. Vi bruger vidner til at stykke en historie sammen, når de vigtige brikker mangler. *Havde gerningsmanden strithår? Fortæl hvad du så.* Vidner er vigtige, for uden vidnerne er der slet ikke nogen fortælling. Kun et uopklaret mysterium.

Så vi stoler på vidnerne, for det er vi nødt til. Når et vidne møder i retslokalet for at afgive forklaring, får vidnet at vide, at det skal tale sandt. Det er ligefrem strafbart at afgive falsk forklaring her i landet. Man skal selvfølgelig kun fortælle det, man rent faktisk kan huske og har set, mere kræves der ikke af et vidne. Men man har pligt til at møde op i retten og vidne om det, man oplevede. Politiet kan ligefrem dukke op på et vidnes bopæl og eskortere vidnet ned til retslokalet, ikke for at true nogen, men fordi et vidnesbyrd er vigtigt. I visse tilfælde kan et vidnes forklaring betyde forskellen på liv og død. Vi er helt afhængige af vidner.

Anderledes forholder det sig med Jesu disciple, og så alligevel. De skulle ikke møde i byretten efter at Jesus var blevet henrettet. De blev ikke kaldt i vidnesranken for at beskrive gerningsmandens hårfarve eller de første bogstaver i en nummerplade.

Disciplene var vidner på en anden måde, for disciplene skulle vidne om Guds søn. De skulle gå ud i verden og fortælle, at Gud havde åbenbaret sig som et kærlighedsbudskab. Og mere til: kvinderne og kredsen af disciplen blev de første vidner til verdens vigtigste mysterium. Et mysterium, der tog udgangspunkt i Guds åbenbaring som et menneske, der tog verdens synd på sig, og som sagde helt nye og meget problematiske ting, hvis det stod til magthaverne. Det skulle de ud og fortælle vidt og bredt om. Om et rige af næstekærlighed og tro og selvforglemmelse, men også om et rige, der talte magten imod og som udstillede menneskets hyklery og egoisme.

Så disciplene blev vidner på en anden måde, end vi tænker vidner i dag. For vidnesbyrdet kostede dem noget. De blev vidner i ordets oprindelige forstand: martyrer. Vidne på græsk hedder *martyria*. Der er ikke noget at sige til, at disciplene fik kolde fødder i tide og utide. Peter, der fornægtede Herren allerede inden han overhovedet var blevet korsfæstet. Judas der solgte sin Herre til fjenden for 30 sølvpenge. Thomas der ikke kunne tro opstandelsen, men måtte se og mærke det, før han troede på det.

Disciplene fik denne særlige opgave med at gå ud og bære et vidne til verden om deres korsfæstede og senere opstandne Herre. En forfærdelig opgave, der indebar grusomme ydmygelser, tortur og selve døden.

Alligevel var det en opgave, der på mirakuløs vis lykkedes disse mænd og kvinder. Det lykkedes dem at vidne om deres tro på Kristus som Guds søn. Og nu sidder vi jo her. Der skulle dog gå mere end 300 år, før denne lille kult af Kristus-troende jøder slog igennem og blev statsreligion i hele Romerriget. Kejser Konstantin havde en kristen mor Sankt Helena, og før det store slag ved den Milviske bro nord for Rom, havde Konstantin et drømmesyn, hvor et stort kors åbenbarede sig på himlen. Ved korset stod ordene 'sejr ved dette'. Og ganske rigtigt sejrede kejser Konstantin dagen efter over sin bror Maxentius. Derefter blev Romerriget kristent – fordi Gud havde givet dem sejren. Konstantin var også et vidne, dog ikke ved at have set begivenhederne, men ved en åbenbaring. Sådan har der været utallige vidner til Kristus op igennem historien.

Men hvordan kan vi være vidner i dag? Og hvad er det overhovedet, vi skal vidne om? Vi var der jo ikke ligesom disciplene var der de dage og uger i Jerusalem og omegn.

Vi bliver aldrig førstehandsvidner til korsfæstelsen.

Det er også de færreste af os, der har været kejsere i Rom og har modtaget åbenbaringer med store kors på himlen. Så hvad er det, vi skal vidne om i 2023?

Det indlysende svar, er, at vi skal vidne om Kristus, Guds søn ved Helligåndens kraft, hvad vi selvfølgelig allerede gør på en søndag som denne, når vi mødes i Hans navn. Eller hver gang et barn døbes her i kirken. Der er så vidt vides døbt omkring 20.000 børn i Gentofte Kirke, og hver gang har de forsamlede været ét stort og levende vidnesbyrd om Kristus. For hver gang har ordene lydt om, at vi skal gå ud i *alverden og gøre alle folkeslag til mine disciple*, som det jo hedder. Og i en bredere forstand har vores tid behov for det håb, der følger med troen på Kristus.

Vi kunne jo forestille os den tid vi lever i som et retsløkkale, hvor dommerne gør klar til at dømme dem, der sidder på anklagebænken. Og sagen er den, at der sidder rigtig mange på den anklagebænk. Den er faktisk ved at brase sammen under vægten, for der kommer hele tiden nye anklagede til: Klimasyndere, krigsforbrydere, mennesker der fejler, en hær af utilstrækkelige sjæle med tunge hjerter og skrøbelige psyker. Tiden er rig på anklager, men fattig på håb og tilgivelse. Vé den, der stirrer forkeret på et andet menneske over sin brillekant.

Der er brug for en rig og opløftende fortælling om mennesket i verden. Der hersker ellers en idé om, at vi kan klare os selv, og det kan vi nok også et stykke af vejen, men frelse verden kan vi altså ikke. Den magt tilkommer alene Gud. Det er det vidnesbyrd, der må lyde til alle tider, og det er den rige og opløftende fortælling. Men når vi tror, vi kan frelse verden, er vi gået galt i byen. Når solen forvandles til mørke og månen til blod, som vi hørte i Joels Bog, så står det over os. Når vi tror vi kan standse planeternes rotation og himlens regn og flodernes retning og mørkets frembrud om natten, så er vi faret vild. For det er ikke op til os.

Der har altid været svovlprædikanter, der aflagde lava-boblende vidnesbyrd om Gud, ud fra den måde som de vel og mærke læste Biblen på. Svovlprædikanten advarede de opskræmte tilhørere om, hvordan Gud ville sende gløder og svovl ned over de ugudelige, som det skete i Sodoma og Gomorra. Sådanne prædikanter findes endnu, og de har sågar deres egne YouTube-kanaler, hvis man en dag skulle mange lidt svovl til morgenkaffen.

Men de kommer også i helt andre udgaver uden nogen form for kirkelig baggrund. Tænd blot for den uendelige malstrøm af katastrofenyheder i medierne, så skal I se svovl. Der findes et fantastisk ord for det på engelsk, *doomscrolling* eller *doomsurfing*.

Det dækker over vores optagethed af katastrofale nyheder, skovbrande, krigsreportager, krimistof, pandemier og dystre klimascenarier. Alt sammen i hånden på den, der sidder og scroller sig gennem dette dagklare mareridt. Her kan man blive en del af svovlprædikantens menighed

- helt uden at tænke over det. Og her kan man let fanges i et depressivt vidnesbyrd om en verden, der hele tiden er to minutter fra at gå under: Atomkrig og optrapning, uhyrlig vold og sådan er listen lang. Men vi doomsurfer bare videre.

Derfor kunne man håbe, at det var et andet vidnesbyrd, vi ville bære i vores hjerte. For er det i virkeligheden ikke det, tiden kalder mere på, end undergangsfortællingen?

Et vidne må kende sin fortælling for ikke at fare vild i mørket, og vi er allerede givet en fortælling til trøst og styrke. Vi er alle vidner til en større og noget mindre svovlholdig fortælling om mennesket. Nemlig fortællingen om mennesket som et Guds barn, der er udleveret til livet og til den indbyrdes kærlighed, som vi hører i dagens udgangslæsning fra 1. petersbrev: *først og fremmest skal I holde fast ved den indbyrdes kærlighed, for kærlighed skjuler mange synder*. Det er da den mest fornøjelige fortælling at være vidne til.

Man kunne ønske, at det ville få denne verdens anklagede og selv-anklagede til at rejse sig fra bænke og gå ud i verden med nyt mod. Og bære dele vidnesbyrdet med dem de måtte møde, om den kærlighed, der skjuler en mangfoldighed af synder. Dét er værd at vidne om. Det er værd at vidne om Gud med den ånd, som disciplene fik i pinsen, den hellige ånd, som blæses ind i verden og som giver os nyt mod til at stå ved vores tro og overbevisning i hjertet. Så vi kan gå ud og vidne om Ham, der siger: *I skal vidne, for I har været med mig fra begyndelsen*.

Og netop derfor kan vi sige: Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Far, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen